

De actualidad

El Comité Liberal

Cl reporter se entera de la constitución en Sineu de un «Comité Liberal».

Allá por el 1907 se constituyó aquí también otro «Comité Democrático» que, debido á causas é influencias... liberales murió al poco tiempo en plena vida.

A ese «Comité» de hoy, ¿le pasará lo mismo al resucitar de la democracia?...

El tiempo dirá.

La dimisión de Alomar

La prensa nos entera de que fundada en motivos de salud la

ha presentado aquel concejal.

Si el *ardid* sale bien á los amigos de Alomar, debemos felicitarle; ahora, si tal *sutiliza* les sale por la culata, triste será el papel que habrá consentido.

Es que casi siempre no se juega en vano con el censo electoral.

Al resultado sinó.

Las próximas elecciones

La Diputación ha declarado ya la vacante habida por este nuestro distrito.

Si las elecciones se celebran, el «Círculo Solidario» está dispuesto á sacar triunfante su candidatura.

Las municipales también se aproximan. Nos consta que á pesar de la dimisión del Sr. Alomar, nuestros amigos están á su vez dispuestos á ganarlas.

A la lucha pues.

El proceso del Alcalde

Se nos hace leer lo que sigue, de la obra «Manual del Secretario de Ayuntamiento», por Abella director del «Consultor de los Ayuntamientos.»

«Fácil es á un Alcalde presidir el Ayuntamiento cuando reina

buenas armonía entre todos los Concejales; pero sucede con frecuencia que las animosidades particulares, las pasiones de las banderías, se reflejan con subidos colores en las discusiones. El Presidente, con recta imparcialidad, debe dar y mantener en la palabra á todos, llamar al orden al que hable fuera de los puntos de la cuestión ó profiera alguna expresión inconveniente, y, por último, retirarle el uso de la palabra y hasta suspender la sesión.—Cuando un concejal se produzca de tal manera que falte al respeto y consideración debidos al Presidente y Ayuntamiento, creemos que puede y debe el Alcalde castigarle gubernativamente con multa hasta la cantidad que le faculta la ley Municipal en su art. 98. Esta opinión la fundamos en que, habiéndose resistido un Regidor á las amonestaciones de un Alcalde Presidente para que permaneciera en la sala de sesiones mientras éstas se celebraban, de conformidad con el dictamen del Consejo Real, se acordó en 24 de Marzo de 1857 que este hecho no constituye un delito castigado por el Código penal, sino una falta de obediencia que debe ser castigada gubernativamente por el mismo Alcalde.—Consideramos, pues, que si falta de desobediencia es no permanecer

en la sala de sesiones, no lo es menos continuar faltando al orden después de ser amonestado una y otra vez por el Presidente.—EN ÚLTIMO TÉRMINO PODRÁ EXPULSARLOS DEL LOCAL».

Sin comentarios.

EN REVENJOLI

TORNA PARLAR

No hi ha cap dupte qu'els pifolers de s'in-Defensa son una colla de gent malcriada, per no dirlós un'altre cosa pitjor encare que bé le s'han gonyada. Y no es d'estranyar que vajin tan desbaratats aquells estrumbols com van, perquè sempre hem sentit a dir que «qui fuig de Deu, de-bades corre». Aquells pifoleretxos, posantse una careta i pregonant que son bons catòlics en so fí de que no les donin ses portes p'és uys; m'han atacat de sa manera mes desvergonyida lo mes sagrat que hi ha en el mon: l'Esglesia i ses persones esgllesiàstiques. Es pifoler major sobre tot, aquell Judes que ja dalt es «Pu-put» va comensar a desparar contre el Rvt. Sr. Ecónom i contre els Pares Missioners unes paraules que desdiven de tota persona decent, aquell llop desfressat d'euvuya que com-e tal es sa dineta d'ets uys d'aquell grandíssim porc que enviava la gent a escupir a sa cara de cinc o sis sacerdots digníssims, aquell desgraciat pifoler es qui mes matx està fent dins sa nostra religió. Aquest tal pifoler parex que no té por de negú; ha tirat sa capa a n'es toro i parex que de tot se en riu. Ah pifoler, pifoler!! Bé pots corre però; d'es teu pa ferás sopes. Día vendrà en que trobarás sa recompensa qu'haurás merescuda. Estás dexat de la mà de Deu, fiet. Com no hi has de estar si tens barra de dirigirté a n'el meritíssim Revenjoli i amb un cinisme sens igual t'atreveys a anomenar Padraste an el Rvt. Sr. Ecónom, en lloc de ferté bé càrreg de ses reflexions que vos havia fetes en Revenjoli? Grossa, molt grossa es sa responsabilitat que recau demunt sa teva conciencia p'és mal us que fas de ses facultats que Deu te va concedir. No es aquesta sa missió que t'encarregaren. Tot Sineu te conex

i sap qu'ets tu es qui dus la gent per mal camí. Es mal exemple que dones, fa venir es color a sa cara a totes ses personnes que tenen d'alló que a tu tanta falta't fa. Esmenet, esmenet que ja es hora, i seguex fil per randa es conseys que't doneu es teus superiors.

Escoltau i oireu ses veritats com un temple que diu En Revenjoli, aquell sabi defensor de l'Esglesia que tant mal aplé me fa estar a tots ets anticlericals.—Parla En Revenjoli. Pitja.—

«N'haurem de donar una mica an ets anticlericals qu'aqueixa setmana n'han fetes de ses seues demunt es paperots *El Ideal*, s'*Obrer Balear*, s'*in-Justicia*, s'*Animalot prudent*. Com encara no le han llevat des mitx es lerrouixistes an En Revenjoli, tendrán qu'haver de aguantar ells i es demés anticlericals sa nostra parola, que les demostrará si ab ses seues amenasses mos han retgirats gayre. ¡Ay llevar En Revenjoli des mig? ¿C' no hi ha més? ¿Vol dir perque no saben contestar an es vostro *ventim*, perque's nostre *ventim* los sobraquetja massa, ¡llevem des mig qui'l mos dona! I ¿voltros vos deys *lliberals*, demòcratas, stalons de sa llibertat? ¿Ahont son ses obres que vos acreditin de que efectivament voleu la llibertat per tothom, sia blanc, sia negre? ¿Vol dir voltros heu de porer atacir tot lo més sant i sagrat, i omplirho de escopinades y gargays; i perque En Revenjoli surt a's mig a defensar abraons i proves fortes sa Relligió i la Esglesia, blanc des vestros odis i calumnies, mos sortiu cridant: ¡E hi ha que llevar En Revenjoli des mig! Ses seues raons, es seus arguments, ses seues proves a favor de sa Relligió i de l'Esglesia i contra tota idea revolucionaria, haurieu de veure si llevau des mig. Axó seria lo racional, lo propi de personnes formals, per poc que s'apreiciin a sí metexes. Pero jah! com voltros no sou res d'axó, per axó mos sortiu ab sa barrabassada de que hi ha que llevar En Revenjoli des mig. ¡Idó hu veurem si le hi llevareu des-mig! ¡E-hi haurá d'haver més de quatre gràpades! Sapigauho: no estam dispost a deixarmos estamanetjar gens!.... Per de promte, parau ses costelles per durvose ne sa mica de pitja que vos anam a encivellar, perque l'heu mester massa. —I, II, III, IV, V, VI, VII, VIII. IX, X. Un mot an es de «Sa Defensa» de Sineu.—Es qui escriuen

aqueix paper, en lloc de ferse bé càrrec de ses nostres reflexions sobre lo de ses multes del Sr. Batle d'allá an es captadors de l'Esglesia i sobre ets insults i im-properis que's permeté aquell periòdic contra'l Rt. Sr. Ecónom de Sineu,—mos surten dient que «están plenament conformes» «d'estimar, honrar, respectá i reverenciá, no tan sols es nostros Pares, sino també es nostros Padrastes». ¿Qui son, senyors de *Sa Defensa*, aqueys «Padrastes»? ¿El Reverent Sr. Ecónom de Sineu? No veym'an-e qui vos poreu referir, si no vos referiu a ell. I ¿trobau qu'axó es manera «d'estimar», de «honrar», de «respectar», de «reverenciar»? Deyls de llengo qu'«estau conformes» de fer tot axó ab sos vostros Pares i fins ab sos vostros Padrastes, i an el Reverent Sr. Ecónom de Sineu, qu'es es vostro Pare espiritual, posat p'el Bisbe, posat p'el mateix Deu, el tractau d'aqueixa manera, injuriantlo, malfamantlo, com un pedàs brut, tractantlo com si fos es femater més cerronya i malanat? ¡Ah senyors de *Sa Defensa*! Deu vos deix millor acertar un'altre vegada! ¡Deu vos do conexement i sentit comú! ¡Den el vos óbriga una mica en aqueix cap vostro, i vos fassa comprende's paper desayradíssim que fa un periòdic que bravetja de catòlic, i se passa el temps injuriant, malfamant i combatent es Cap de l'Esglesia, s'Autoritat Esglesiàstica! ¡Per l'amor de Deu i de la Mare de Deu, senyors de *Sa Defensa*! ¡No mos fasceu conversar pus, per amor de Deu! - (De *La Aurora* de dia 16 de setembre de 1911).

¿Ahont es es programa de s'in Defensa?

An es primer número deya es pifoler major: «SA DEFENS», axi s'anomenará el diari que publicarem d'avui en vint per defensarmós dels insúls, impropers, calumnies i agravis rebuts del «Siniuum», perque se conegui sa veritat, perque sa veritat imperi, perque tothom sapi i vegi ses vostres mentides, que tot cuant escrivin es fum de formatjada, invenció des vostro cervell botilench. Publicam aquest diari perque s'acabin aquestes impostures grotesques sortidas de caps esflorats, per fer desapareixe aquestes falsedats que escampau sense tò ni sò; per axó sortirà SA DEFENSA, per posarvós amb evidència, per demostrar á tot el mon que no sabeu escriure sense agraviá, sense ofendre, sense trestocá el germá prohisme.... Viviu des chismes, viviu de se etsegeració-

viviu de s'impostura..... Ets fogoneus domés per decorc, per honradés, pel seu bcn nom no quedarán muts devant tants d'insuls i desprecis i embussteries Contestaran perque no s'es campi tanta infamia, disports a refutar, esmenussar, a fer pols tot quant de fals escriui el «Sinium».

Dins altr. s'números de s'in-Defensa mos han fet cárrecs de pifolers i mos han atribuit que mos aficavem dins sa vida privada.

Suposem per un moment que haguessen estat veritat aquelles manifestacions i atribucions que mos han fetes es pifoleretxos. Emb aquell programa que esposaven an es primer número de es seu orga, calsevol s'hauria de creure que els escrits de «Sa Defensa» son calcats ab s'honradés, es decoro, sa dignitat, sa justicia i sa veritat mes absolutes. Pero ¡quin desengany! Escoltau sinó, lo que es pifoler major, desfressat de Llenderina, escriu dissapte passat referintse a un que no es sant de sa devoció d'en Font:

«Va comprender aquest estornell que per se seu carrera li convenia mes seguir un altre camí, que poria fer mes maig dins sa societat si's desfressava d'eueuya, que si se presentava ab sa figura avorrible de llop. Així ha fet aquest altre «Apòstol de sa Pell, aquest Judas Iscariote». Ab sa seu «bruta, asquerosa, hipòcrita, traïdora, mentidora, infernal, diabòlica, desenfrenade, desvergonyide, pudente y oyo sa ploma, injuria, calumnia, lleva famas y honoras y tira gargs a sa cara de ses personnes honrades, y escampa d'aquesta manera tota se sua verinade».

¿Qué tal? ¡Axó servex per demostrar a tot el mon que noltros no sabem escriure sensa agraviar!! ¡Axó servex per demostrar a tot el mon que noltros no sabem escriure sense ofendre ni sensa trestigar el germá prohisme!! ¡Axó hu escrivien els pifolers domés per decoro, per honradés, p'es bon nom de els fogoneus!! ¡Molt bé!!!

Sabem que a'es cor d'es pifoler major no poren sortir coses més bones que aquestes. D'un corp no'n surt mai un colomet, ni d'una estella una perla.

¡Aquest ôs, a un altre cà!!

Els pifoler major de s'in-Defensa deu creurerse sens dubta que la gent avuy en dia es molt fàcil d'emblenquinar. Parlam are come tant aquell apartat amb-e que comensa s'in-Defensa de dissapte passat ab so nom de Correspondènci. ¡Ah tros de pifoler!! ¿Y a ne qui te refereys cuant anomenes s'articoliste p'es pseudònim de *Un que du bigots*? ¿Que't creus que mos xupem es dit? ¡Saps que la sabem de molt mes llà....rga de lo que'n fas contes!! Pots esser molt bo per fer oracions fúnebres; pots no tenir rival per fer encendre la gent anantlós a cridar a la mala hora de sa nit perque vagin a amotinarse i a defensar es teu germá, com

diven que fères es dia de Sant Bartomeu; pots tenir es do de fer conquistes que causin enveja a molts de pollitos que les pagarián en bons dobbés. Pero, en canvi, emb alló de donarmós gat per llebra, ¡¡quiá homó!! ¡¡¡Quiá, quiá, quiá!!! ¡¡¡Ja li dirás que bono Lluís!!! ¡¡¡A un altre cà emb aquest ôs!!! - Se conex que veus la mar bruta, que sa teva conciencia (si es que'u tenguis) te mana que't posis a retxa, qu'els teus pecats pesan més que plom, que tens es tir derrera s'oreya. Emb una parau-la, tan grosses les has fetes dalt s'in-Defensa, «Pu-put», «El Ideal» i demés paperets, i tan negre has posat es teu cor injuriant el nostre digníssim Rvt. Sr. Ecónom, malfamantló com un pedàs brut, tractantló com si fos es femater més carrianya i malanat, que te parex que s'espasa de sa justicia te va perseguint per descarregar demunt tu es cop fatal que t'has guanyat. A veura si pots evitar aquest cop va aquella Correspondènci que posares dissapte passat an es comensament de s'in-Defensa. Vols despistar. Vols fer entendre que *Un que du bigots* es un altre. Noltros amb axó te felicitam fent una gran riyassa, perque, entre altres coses, mos demostres esser un infelít. ¡¡A noltros no la mos pegas!!! ¡¡Saps que't conexam de bé!!! Un que du bigots, El Sen Llenderina, Un d'es carré maió, Un sinavé, Un Lluritá, Un mitx calvo, Un que hu sentí, etc. tots ple-gats domés son un Y aquest un, aquest sí que vertaderamente es un llop desfressat d'auveya!

Un regalet a n'es fogoneus

A tu pifoler major que't conexem encare que't desfressis de Sen Llenderina o que't posis bigots o que siguis mitx calvo, a tu que tens obligacions sagrades que cumplir, a tu te dedica avuy El Sen Llenderina un trosset que copsa d'es Correo Mariano. Y hu fas perque sé que comensant per tu i afe-ginthí es caporals fogoneus heu encés es foc de persecució contra ses Congregacions, sobre tot contra sa Congregació Mariana; tots voltros rebutjau es Correo Mariano, cuant menos es ben segú que ni tan sols ne voleu mudes. Per curiositat domés lletjex lo que copiaré, ja que es d'actualitat a causa de s'article que vares publicar a n'es segon número d'es derrers de se in-Defensa bax es titol de *Generositat d'en Font*.

Diu axí es «Correo Mariano»:

- «¿Se puede pasar?
- ¿Quién es usted?
- Un hombre público.
- ¿Su hoja de servicios?
- Aquí está.

— ¡Y con esta hojatansucia tiene usted cara para pretender entrar en el cielo?

— No se sulfure usted Sr. San Pedro; aquí traigo otra de reserva; es mi

hoja de servicios como hombre particular, es decir, como católico.

— Veámola: limosnas, rosarios, comuniones.... ¡hasta comuniones! ¡Dios santo! Y bien: supongamos que todo esto fuera verdad, que usted en su vida privada hubiese procurado vivir como católico pero habiendo al mismo tiempo vivido en la vida pública como anticatólico; aunque hubiera usted engañado a los hombres, que no les ha engañado, lo que es a Dios Nuestro Señor trabajo le costará engañarle. Así pues, hasta tanto que nos encuentre medio de separar en usted al hombre público del hombre particular vaya usted como hombre público a los infiernos interinamente, es decir, por toda la eternidad.....

Ja li darás expressions pifoler major de part del Sen Llendera a sa generositat d'en Font.

Sa Plassa de Menescal

Diumenge que vé, si Deu ho vol i som víus, doi arém un encals a n'es pifoleretxos de s'in-Defensa per sa frescura que demostrant tractant desa Plassa de Menescal. Aquells grans babaluets se van beguent de cada dia més i més es poc cervell que les quedava, com e hu demostren ben cla ab s'assunto d'es Menescal. Ells qu'en tenen sa culpa de que s'hagi aumentat es sou, es dir ells, es seus patrocinats, encare tenen barra per provocarmes. Que tenguin un poc de paciencia; ja mos cuidarem d'ablanirlos un poc s'escarpó.

El Sen Llendera.

PUNTS ESCAPATS

Millores pellosas

Fero y que han fet es pellosos? Tot lo que les ha donat le gana sensa atropellá cap lley. ¿Estam?

Se treta d'en Ramón, se treta des Secretari, es repartiment de Consums y tots es damés carrechs que mos feis ab aquest vostro article profundo des vostro independent periodich que en tan mala sombra titularen *Sa Defensa*, tots ja fa molte d'estona que estan tirats pen terra. Y voltros encare tornau sucá els ays! ¿O es que voleu fermós perda se xeta? Ca, pifolés!

Lo unich nou que deis, o jo al menos no ho he vist cap pich, es que: *Es partit de sa Pell ha fracassat; res ha cumplit; se fa precis agreiarlo.*

¡Si! ¡Y ses graneras, tu des carré maió! ¡Sabs que les teniu de veyas ja! No res: apareyauvós que are s'acosta es Novembre.

Sa plassa de Menescal

Me pareix que aquest Sinavé es ervissenç o rus; perque si vertaderament fos sinavé, sabria que si are es menescal de se plassa, vuy di, se plassa

de menescal te de sou cinch centas pessetas es degut a se tocherrudesa de se minoría de s'ajuntament. Y no le hi demostrarérem perque creim que ab una miqueta de bona voluntad ell mateix ho podrá tocá ab ses mans. Y sobre tot, tampoch mos dona le gana es fe rhó per avuy. ¡Ja estariam frechs si a cada embuy des pifolés noltros totduna l'haguessem d'anà a aclarí!

Si per economías hem de suprimí una plassa tan important com es s'ajudant de nins de s'escola pública... S'ajudant de nins de s'escola pública? Meam posauvós ses uyeras. ¡Ah, guitses! S'ajudant des mestre de s'escola pública de nins, deu volé dí. Si es axí com deim, importantissssima es aquesta plassa, de lo mes important que vos pogueu inmeginá. No voldriem anar errats, pero no creim per cap manera que hi hagi matriculats trenta nins. ¡Y encare si hi van tots! Adeset, pifolé-sinavé des favoritisme pur (no tant com tu) y de s'ideal per se salut higiénica de ses tevas atesas y molt conformes necesidats de cuant te cuidaves prou des teu ram.

Aquest parrafet que pareix qu'está en grech, fe favó de no ferlomós tra duí al mallorquí. Es un consej; segui si vols.

Memoris a-n'nes Pep, Taronjí, un home modelo de cassats, traballedó, fané y formal y honrat y que sab tení esment a ca-seva, prudent y callat, y que ab se suó des seu front alimenta se dona y els infant, cosa que noltros may hem dumptat ni dit lo contrari. Lo que si hem dit, es que en Pep Taronjí, es una mala firma, una mala garantía, una mala hipoteca per judicar se conducta del Rt. Sr. Ecónom en res ni per res. Vos ho repetim perque ho sapiguen y perque sapigueu que lo que noltro deim ho sostenim. Y si voleu res, ja direu cosas.

P. D.—Digau a n'en Pep Taronjí que no tengui pô, que no s'asusti y que vos dexi fe que no teniu es seny cumplit.

Cupinambó

POSTAL SUELTA

En podriem fe colecció noltros també, pero no mos agrada, ja está massa passat de moda, fa cursi. Axí es que feim aquesta, nò per enviá a cap concurs sinó perque vegi El Sen Llenderina que noltros hem sabem fe de tan bonas o millós que se; sevas. Encare que no duguin lema ni dedicatori, aquesta ni ses que d'aquí envant escriguem, totas serán per lo mateix y aniran dedicadas a-n'nes pifolés de *Se Defensa*. Oido al parche.

:::

—¡Oh y qui diari mes mono qu'es *Se Defensa*!

—¡Oh! si fa, ¡¡qu'es de polit!!

—¡Y trempat de tot ferm! ¿No trobas tu?

—Al menos parla clá.

—¡Cla! Cla y espés. Los diu de tot y molt a-n'nes pellosos.

—De t t y molt los diu. Y l'arribarán a sefalcar a-n'nes SINIUM.

—Que no ho veus que si. Axó salta a le vista.

—Jo no voldría está dins se seva pell per res nat del móñ.

—No m'en parlis a mi. ¿Y que no ho saps tu a-n'axó? Los han trobat en se mentida y s'han haguts de desdí.

—¡Que vol dí! ¿Y aquesta es vera? ¿Y com ha estat axó?

—Jo no t'ho se esplicá fiet; m'ho contaren s'altre dia y tampoch ho saberan en net.

—¡Ves que tal! L'han fet desdí a-n'nes SINIUM! ¡Ves cuantas en deu havé ditas de mentidas sensa que l'he hi hagin atrapat!

—Caleula tu; una darrera s'altre y un'altre y un'altre. Se cuestió era omplí papé y engatussá es seus.

—Pero que no veyau que un dia o s'altre hi caurian?

—¡Ca! Fins avuy havien pogut passá desfressant se veritat y se creian que sempre passarian.

—Si, pero, mira que ho feian ab tan poca sombra que per defensarse d'un attach, destepavan un altre forat per ahont poguessen atacarlós de bell nou y no logravem dexá tapat es primé.

—Ja tens rahó. Me recorda de lo mes, cuant lo referent a se célebre sessió de die 6 de Jané de l'any passat que digueran qu'era mentida que no mes hagués durada vinticinch minutos...

—Y es ve. Per fe veura que va durá sis dies varen caure a di que cometeran ab se minoria de se Junta Municipal s'illegalitat mes grossa que s'havia vista may a Sineu.

—Jo estich segú que si tot-hom fes lo qu'han fet es pintós.

—¡Es pintós! ¿Y qui son aquets pintós? ¿qu'han fet?

—Jo t'ho dich, no se res en net, pero se que se tracte de pintós que vengueran a Sineu y posaren a una fonda y... que se jo qué.

—¡Ah repifa! Ja se. Los enviareu una carte perque fessau a sebra qu'els haviau aglapits ab se mentida. Y le publicaren y are tot-hom sap de cuants de punts se calsen aquets diariés des SINIUM.

—¡Y que trob que varen assé de beneits aquests siniumés!

—Perque?

—Perque jo no l'hagués publicada a sa carta.

—¡Ay no! ¡Y s'article 14 de se lleu d'imprenta!

—Pen Rostit. ¿Que te pensas qu'es de *Se Defensa* vulguin armá querella a un tal infelís?

—Ja crech jo que no; pero y si en Rostit hagués cantat cla y hagués dit que alló era escrit de mestre Llovis o mestre Jaume o el sen Berenat?

—Tens rahó ab axó. Idó digués que se feran pô, perque mira que ho es trist axó, pes qui fan es SINIUM, havé de confessá qu'han dit mentidas, qu'han calumniat es pintós y han mal-famat un fondista. Es dia menos pensat los sentirem confessá voluntariament totas ses sevas beletdrinades.

—Y diguem. Ell ab se cuestió relliosa si no s'hi arriba a possá En Revenjoli encar-are no haurian volgut baxá de s'ase aquets dimonis des SINIUM.

—¡Pobre SINIUM! ¡quina ablanissa!

—¡Ca! Si no hi ha cap periodich com *Se Defensa*. Saps qu'es de mono, y viu, y desxonxit, y llest y polit, y agut, y... altres herbes.

:::

Aquesta conversa teníau dos individuos que, o eran esterns o feya molta d'estona que faltavan a Sineu, cuant a lo milló passá es secretari, y mesclantse ab ells los fe baxá se veu y los va preguntá d'ahont m'havían tret aquell bugat. Se contestació, encare que fosca, va dexá entendre a n'nes secretari que aquells homos eren una miqueta parents des partit fogoneu y tenguent en conte qu'es parents son tal com se fan (vulgo, fe de que ab el temps fossen uns fogoneus ab molte forsa) los va parlá de se manera siguent:

—Voltros anau fuits d'oscas ferm, de tal manera que teniu confús es SINIUM ab *Se Defensa*. Heu de sebra per desgraci des fogoneus que *Se Defensa* no's tan polida, ni parla tan clá com voltros deis; ni arribará a sefalcar es SINIUM. Que a SINIUM no l'han pogut fe desdí may apesá d'haverlí dit *Se Defensa* un enfilay de vegadas *embuster* sensa provarlí may se mentida. Axó des pintós y es remitit va per *Se Defensa* que en sentiment de tots es defensós ha hagut de dí en public: *parejo raze*, (jo errava). I poreu creure que si SINIUM volgués fe lo mateix qu'es pintós ho podríe fe, pero axó suposa una feinada loca y un abús de se article 14 de sa lleu d'imprenta. En Revenjoli ablaní *Se Defensa*. En Rostidet, es es Directó de *Se Defensa*. Cuestió d'omplí papé ab mentides y embuis, es cosa de *Se Defensa*. Ab una paraula, *Se Defensa* pes fogoneus es una de tantas calamitats en que pareix qu'el Bon-Jesus los ha volguts castigá. Anau y no digueu res a ningú ni torneu parlá pus may de *Se Defensa* ab so to que ho ha fet avuy que axó es un bon pecat murte y no podreu entrá al cel, vuy dí, a La Amistad.

Aquells dos homos quedaren ab se boca badada y fogiren ab se cova devall ses cames y segons estich entés anaren a can Rostid a comprá una *Defensa* per enviá a ses cabilas de Benibuyfruirí (no se si ho hauré dit be) que no saben lletgí perque en fessan s'us que milló los convengués.

Mestre Clenderola